

[Poul Møller.]

os at være med. Skal vi ind i de seks, er det afgørende vigtigt, at vi er med til at forme de seks' landbrugspolitik. Herom er vi formentlig enige i det høje ting. Men hvis England trækker tiden i langdrag — og det kan jo ske ud fra mange synspunkter, og der er meget, der tyder på, at det er ved at ske, det kan være af indenrigspolitiske grunde, det kan være af hensyn til de engelske landbrugere, det kan være af hensyn til Commonwealth — kan vi så lade tidspunktet forpasse? Spørgsmålet er da, om vi kan påbegynde den indledende procedure, om jeg så må sige, og påbegynde den ganske vist under forbehold af engelsk tilslutning også til de seks, men således at vi hurtigt kan være ved forhandlingsbordet som ligeberettiget medlem den dag, afgørelsen skal træffes. Vi har jo før hørt om, at det både kan tage 1 og 1½ år, før den procedure er tilendebragt, der kan medføre, at man er ligeberettiget medlem. Derfor stiller jeg det spørgsmål til den højtærede udenrigsminister, om man kan tænke sig at indlede forhandling på nuværende tidspunkt, således at man skaber en proceduremæssig klarhed og får bragt Danmark ved forhandlingsbordet under det forbehold, at vi kan blive fuldgældigt medlem, såfremt Storbritanniens tilslutning også kommer til at foreligge.

Jeg har bemærket mig med interesse en tale, som den norske handelsminister, Arne Skaug, holdt i Stortinget den 18. maj i år. Jeg vil gerne sige til den højtærede udenrigsminister, at jeg er lidt skuffet over, at de oplysninger vedrørende de seks landes landbrugsplaner, som den norske handelsminister kunne give stortinget, ikke kunne gives os i udenrigsministerens redegørelse i går. Jeg tror, det er vigtigt både for den danske befolkning og for det høje ting, der skal træffe afgørelsen, at få så udførlige oplysninger om disse problemer som overhovedet muligt.

Jeg skal derefter gøre nogle bemærkninger om landets økonomiske stilling. Vi har

fra oppositionens side med megen interesse læst de ministerielle taler, der blev holdt i går, og som blev holdt på grundlovsdagen om denne sag. Hvis man sammenholder den højtærede statsministers redegørelse i tinget i går og så den tale, han holdt i Fælledparken i mandags, så vil man nok se nogen forskel i hans vurderinger; det var, som om statsministeren i hvert fald var kommet ned fra Fælledparkens luftgynge. Nu var det heller ikke nær så varmt i går, som det var i mandags, og nu lejrede der sig heller ikke piger i bikini omkring statsministerens talerstol her i tinget, således som det var tilfældet i Fælledparken ifølge radioreferatet. Derfor forstår jeg nok, at talen i går var mere nøgtern end den tale, der blev holdt grundlovsdag. Men det kan ikke være sådan; der må være en vis sammenhæng mellem de taler, der holdes — ikke mindst af landets statsminister — ude i landet og her i tinget.

Overoptimisme prægede grundlovstalen, hvor statsministeren hævdede — jeg hørte det i radioen — at der ikke var tale om; at de gode tider var forbi; der var kun tale om, at de var ved at blive for gode, og det kunne vi alle være tilfredse med. Det var et stykke dialektik, og enhver økonom, i hvert fald den højtærede statsminister, ved jo særdeles vel, at i økonomien kan adjektivet god bøjes god, bedre, skidt. For dette, at noget er for godt i den økonomiske udvikling, er næsten identisk med, at det bliver dårligt. Jeg synes derfor, det havde været rigtigere, om statsministeren havde lagt lidt mere sordin på i sin tale til folket, selv om det skulle have ødelagt noget af den feststemning, der var til stede i Fælledparken.

Jeg skal i øvrigt holde mig til den tale, som statsministeren holdt i går. Den var jo ikke i nogen henseende særlig vejledende for det høje tings medlemmer. Det var, som det ærede medlem hr. Erik Eriksen udtalte, på den ene side og så også på den anden side, og havde det været muligt at finde en tredje side, havde statsministeren